

Громадська безпека, як родовий об'єкт злочинів цього виду, являє собою сукупність суспільних відносин, пов'язаних із захистом людей, їх об'єднань, підприємств, установ, організацій, держави та її органів, що встановлюють порядок/правила їх життєдіяльності/функціонування, а також правила поведінки з предметами, щодо яких встановлений особливий правовий режим.

Суспільна небезпечність злочинів проти громадської безпеки полягає в тому, що вони порушують безпечні умови життєдіяльності – загальну безпеку, безпеку життя, здоров'я, власності широкого та невизначеного кола осіб і безпеку інших цінностей суспільства, створюють небезпеку настання тяжких наслідків або заподіюють такі наслідки. При цьому джерелами підвищеної небезпеки виступають злочинні організації, терористичні групи, бандитські угруповання, зброя та предмети, що становлять небезпеку для громадян. Ці діяння мають поширення в суспільстві, вони соціально обумовлені, їх причини слід шукати в аномаліях цього суспільства, протиріччях, взаємозв'язках та взаємозалежності з іншими суспільними явищами.

Громадська безпека визначається як необхідна умова та органічний складник цивілізованого способу життя, успішного функціонування суспільства і держави і її інститутів. Вона створює атмосферу спокою серед населення, обстановку впевненості в ефективності захисту від імовірних злочинів, у наявності для цього відповідних гарантій, відчуття безпеки, на яку можна покластися та яка заспокоює.

Запорукою забезпечення громадської безпеки є своєчасне визначення її загроз – це комплексне питання, яке стосується державного суверенітету, територіальної цілісності України, її устрою, суспільства, функціонування державних інститутів, добробуту і особистої безпеки громадян.

Ефективність ліквідації сучасних кримінальних загроз громадській безпеці відповідає життєво важливим інтересам української держави – забезпечення її національної безпеки. Особливо гостро це питання постає в переломні часи соціально – економічних, політичних криз та потрясінь, розбалансування суспільних відносин, та продукування на цій основі суспільно – небезпечних посягань на громадську безпеку.

Одержано 17.04.2018

УДК 343.9.01

Віталій Олегович НАЙДА,

курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Олішевський О. В.

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДОЮ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ

Однією з найважливіших проблем, яка стоїть на заваді стабільності та економічного та соціального зростання України, є недовіра громадян до державних органів, що стимулює розвиток злочинності, детермінує відтік кадрів за кордон та інші нагальні проблеми українського суспільства. Реформи у правоохоронній сфері України покликані збільшити рівень довіри громадян до державних органів загалом та до Національної поліції зокрема, а також перевести довіру населення в практичну площину, тобто сформувати на її основі взаємодію.

Курс на євроінтеграцію України зумовлює впровадження на вітчизняному ґрунті передових західноєвропейських правоохоронних тенденцій, однією з яких є модель партнерської поліцейської діяльності (так звана модель «Community Policing»), за якою поліція в суспільстві виконує роль координатора в розв'язанні, попередженні та подоланні проблем злочинності.

У ч. 1 ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію» закріплене положення, що діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб.

Відповідно до Академічного тлумачного словника української мови під взаємодією в широкому значенні цього слова розуміють взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь.

В науковій літературі під запобіганням злочинності розуміється соціальна політика держави, спрямована на подолання криміногенно небезпечних суперечностей у суспільних відносинах з метою їх позитивного вирішення і поступового витіснення, а також спеціальну випереджальну практику протидії формуванню і реалізації на різних стадіях злочинних проявів.

Виходячи з цих визначень, під взаємодією поліції з громадою у сфері запобігання злочинності слід розуміти взаємний зв'язок, погоджену діяльність поліції та громади, що дозволяє їм працювати разом новими способами для подолання проблем, пов'язаних зі злочинністю з метою поліпшення якості життя громадян.

До сучасних особливостей взаємодії поліції з громадою у сфері запобігання злочинності слід віднести:

1) поліція працює ефективно не за рахунок насадження страху серед населення перед поліцейським, а тільки тоді, коли самі громадяни стають партнерами поліції, а поліцейські виступають сусідами, такими самими членами громади, а не карателями, які використовують громаду в якості інструменту для реалізації поліцейських повноважень;

2) поліція в суспільстві повинна виконувати роль координатора в розв'язанні, попередженні та подоланні проблеми злочинності;

3) взаємодія повинна бути організована на основі трьох фундаментальних принципів: урахування громадської думки, активна співпраця при вирішенні поставлених завдань та належне її стимулювання.

Одержано 17.04.2018

